

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobce: L. X. C.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/50, 140 21 Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.11.2013, č.j. MV-104967-6/SO-2011,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasně podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8.11.2013, č.j. MV-104967-6/SO-2011, jímž bylo jako nepřipustné zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky, ze dne 9.6.2011, č.j. OAM-1772-6/ZR-2011, kterým byla žalobci dle ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu“), zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání z důvodu nesplnění podmínky mít zajištěné ubytování po dobu pobytu na území České republiky. Tímto rozhodnutím byla žalobci dále dle ustanovení § 37 odst. 3 zákona

o pobytu stanovena lhůta 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k vycestování z území České republiky.

Žalobce v žalobě uvedl, že dle jeho názoru je napadené rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné. Poukázal na to, že řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu cizince je nesporně řízením zahajovaným z moci úřední. V daném případě bylo řízení správním orgánem prvního stupně zahájeno z důvodu zjištění, že se žalobce nezdržuje na adrese svého pobytu. Přestože však byl z tohoto důvodu žalobce osobou neznámého pobytu, správní orgán prvního stupně mu pro toto řízení v rozporu s ust. § 32 odst. 2 písm. d) a odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) neustanovil opatrovníka a své rozhodnutí doručil tzv. fikcí, tedy náhradním doručením spočívajícím v uložení písemnosti u poštovního doručovatele po dobu 10 dnů a následným vhozením do schránky žalobce. Prvostupňové rozhodnutí tak v důsledku vadného doručení nemohlo nabýt právní moci. Tato skutečnost se pak promítá i do dalšího postupu žalovaného. Za situace, kdy ani nepočala běžet lhůta pro podání odvolání, nemohl žalovaný řešit otázku, zda odvolání podané do rozhodnutí orgánu prvního stupně bylo podáno osobou k tomu neoprávněnou. Rovněž tak z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývalo, na jakou adresu a jakým způsobem žalovaný žalobce vyzýval k doložení plné moci k zastupování, přičemž ani zde nelze pominout fakt, že tato výzva měla být doručována ustanovenému opatrovníku žalobce. Závěrem žalobce poukázal na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí i z důvodu, že v něm žalovaný nikterak neodůvodnil svůj závěr o nemožnosti provést přezkum řízení, a dále, že žalovaný nedostatečným způsobem posoudil přiměřenost svého rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce, který na území České republiky podniká, hrađí veškeré povinné dávky a platby a odvádí daně. Žalobce již přitom nemá na území svého domovského státu žádné zázemí a možnosti výdělků. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem proto žalobce navrhnul, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání.

Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný k věci uvedl, že důvody pro ustanovení opatrovníka žalobci pro řízení neshledal, neboť žalobce není ve smyslu ust. § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu osobou neznámého pobytu. Žalovaný opakovaně žalobce i jeho (k zastupování plnou mocí nedoloženého) zástupce, pana V. T. P. vyzýval k předložení plné moci, tato však doložena nebyla. Žalobce následně žalovanému plnou moc dne 30.7.2013 zaslal, na té však byl jako jeho zmocněnec uveden pan D. Q. A. Odvolání ze dne 3.7.2011 proti rozhodnutí orgánu prvního stupně tak nelze považovat za řádný opravný prostředek, neboť bylo podáno osobou, jež není účastníkem správního řízení, ani zmocněncem žalobce. Žalovaný rovněž uvedl, že v řízení dopad rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce posuzoval, když dospěl k závěru, že jeho vztah k zemi původu není narušen, neboť žalobce sám v písemnostech konstatoval, že je svobodný a nebyla zjištěna ani jiná blízká osoba s povoleným pobytem na území České republiky.

Při jednání soud dne 13.1.2016 právní zástupce žalobce setrval na dosavadním stanovisku s tím, že žalobou napadené rozhodnutí je přepjatě formalistické, když bylo konstatováno, že žalobce se nezdržuje na jím uváděné adrese a následně mu bylo doručováno fikcí.

Žalovaný se z jednání soudu omluvil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třicet dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud v Ústí nad Labem v této souvislosti předesílá, že rozhodnutí, proti němuž žalobce brojí, je rozhodnutí, kterým nebylo rozhodováno in meritum o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání, ale rozhodnutí, kterým bylo odvolání žalobce dle ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu zamítnuto pro nepřípustnost z důvodu jeho podání neoprávněnou osobou. V tomto směru je právní názor žalovaného vyjádřen natolik srozumitelně, že je jeho rozhodnutí přezkoumatelné.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27.4.2012, č.j. 5 As 111/2011-87, uvedl, že: „V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřípustného oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřípustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2003, č. j. 5 A 14/2002 - 35, publikovaný pod č. 287/2004 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 105, též rozsudky zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 112, ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 - 111, ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008 - 135, ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010 - 75, všechny dostupné na www.nssoud.cz).“ V návaznosti na výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu se soud zabýval ve věci tím, zda zde byly důvody pro zamítnutí odvolání pro nepřípustnost.

Podle ust. § 20 odst. 1 správního řádu platí, že: „Fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování, na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastížena.“

Podle ust. § 23 odst. 1, 3 písm. b) správního řádu platí, že: „Nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastížen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží. Písemnost se uloží u obecního úřadu nebo v provozovně provozovatele poštovních služeb, pokud se doručuje jejich prostřednictvím.“

Podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu platí, že: „Jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručitou posledním dnem této lhůty.“

Podle ust. § 33 odst. 1 správního řádu platí, že: „*Účastník si může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí.*“

Podle ust. § 81 odst. 1 správního řádu platí, že: „*Účastník může proti rozhodnutí podat odvolání, pokud zákon nestanoví jinak.*“ „*Odvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak*“ (§ 83 odst. 1 správního řádu).

Podle ust. § 92 odst. 1 věta první správního řádu platí, že: „*Opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne.*“

Z výše uvedeného plyne, že v projednávaném případě soud posuzuje pouze jedno konkrétní odvolání podané panem V. T. P. a rozhodnutí o něm. Soudu nepřísluší přezkoumávat celkový procesní postup žalovaného a správního orgánu I. stupně, a to včetně povinnosti ustanovit žalobci opatrovníka či nabytí právní moci rozhodnutí a běhu odvolací lhůty žalobci. Tyto námitky jsou tak zcela bezpředmětné. Žalovaný posoudil odvolání jako nepřipustné, neboť bylo podáno osobou neoprávněnou, v takovém případě není prostor ani pro případné zkoumání včasnosti tohoto odvolání, neboť otázka přípustnosti předchází otázce včasnosti.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce měl dle evidence Centrálního informačního systému Policie České republiky přes zahájené řízení o ukončení pobytu uvedenu jako doručovací adresu „X“. Na tuto adresu mu byly doručovány veškeré písemnosti v rámci řízení vedeném správním orgánem prvního stupně, přičemž z doručenek k těmto písemnostem vyplynulo, že na uvedené adrese měl k dispozici poštovní schránku, do které byly písemnosti ukládány. Učiněný závěr o předmětné doručovací adrese podporuje i Potvrzení o zajištění ubytování sepsané panem V. T. P., nar. „X“ před Odborem azylové a migrační politiky v Chomutově dne 8.4.2011 a Čestné prohlášení téže osoby doručené správnímu orgánu prvního stupně dne 19.4.2011 jakožto potvrzujících dokladů, že na uvedené adrese má žalobce zajištěné ubytování. Z obsahu správního spisu rovněž vyplývá, že žalobce v průběhu správního řízení vedeného před správním orgánem prvního stupně tento správní orgán za podmínek a způsobem stanoveným zákonem o pobytu cizinců nijak neinformoval o tom, že by u něj v tomto mezidobí došlo ke změně místa jejího pobytu, či případně alespoň ke změně doručovací adresy pro účely doručování písemností ze strany správního orgánu prvního stupně.

S ohledem na uvedené skutečnosti lze dle soudu učinit dílčí závěr, že z listin založených ve správním spisu jednoznačně vyplynulo, že správní orgán prvního stupně měl povinnost v průběhu správního řízení v prvním stupni žalobci doručovat veškeré případné písemnosti výhradně na jím shora uvedenou adresu, což také opakovaně činil. Na tuto adresu také prvoinstanční orgán doručil žalobci rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 9.6.2011, č.j. OAM-1772-6/ZR-2011. Zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 14.6.2011, protože ji však žalobce nevyzvednul, nastala fikce jejího doručení dne 24.6.2011.

Proti tomuto rozhodnutí bylo správnímu orgánu prvního stupně prostřednictvím datové schránky doručeno dne 4.7.2011 odvolání, jež jménem žalobce podala osoba označená jako „*zmocněný zástupce V. T. P.*“. S ohledem na skutečnost, že k podanému odvolání nebyla připojena plná moc, jež by prokazovala smluvní zastoupení žalobce v odvolacím řízení, vyzval správní orgán prvního stupně žalobce k jejímu doložení výzvou ze dne 8.7.2011 doručovanou na jeho doručovací adresu. Na tuto výzvu žalobce nikterak nereagoval,

prvoinstanční orgán proto správní spis postoupil žalovanému k rozhodnutí o odvolání. Žalovaný opětovně vyzval žalobce k doložení zmocnění k zastupování přípisem ze dne 4.7.2013 zasláným mu novou adresu pobytu „X“, a zároveň tuto výzvu zaslal i do datové schránky údajného zmocněnce. Na tyto výzvy nereagoval ani žalobce, ani jeho zástupce. Teprve dne 7.8.2013 zaslal žalobce žalovanému plnou moc opravňující k zastupování jeho osoby v řízení před žalovaným osobu D. Q. A., nar. „X“.

Z uvedeného lze proto přijmout závěr, že výzvy k odstranění vad podání (odvolání) byly žalobci zasílány na adresy a způsobem, jež odpovídá postupu pro doručování dle správního řádu. Tyto vady však odstraněny nebyly, oprávnění pana V. T. P. k zastupování žalobce nebylo doloženo a žalovaný proto postupoval správně, když odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí v souladu s ust. § 92 odst. 1 věty první správního řádu zamítnul jako podané osobou neoprávněnou. Za této situace žalovaný nebyl ani povinen se dále zabývat věcnými námitkami uvedenými v odvolání.

Ze stejného důvodu se jednotlivými žalobními body dle žaloby nezabýval ani soud, neboť předmětem jeho přezkumné činnosti byl toliko procesní postup žalovaného, nikoliv meritorní rozhodnutí ve věci zrušení povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu zákona o pobytu. Soud na základě uvedeného proto dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a tudíž ji výrokem ad I. rozsudku podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 13. ledna 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová